

[Pia Christmas-Møller]

nogle forældre i de pågældende kommuner, som ønsker at passe deres børn selv, og som bare har brug for en lille bitte økonomisk håndsrækning for at få det hele til at rende rundt, kan man i hvert fald ikke hævde, at det vil være dyrere for kommunerne at imødekomme dette forældreønske, tværtimod er der lagt op til valgfrihed for kommunerne. Vi vil fjerne det forbud, der eksisterer i dag. Der er ikke tale om, at vi pålægger hverken regeringen eller kommunerne flere udgifter; det er alene en udvidelse af valgmulighederne.

Så hvis det er grundlaget for, at ministeren afviser vores forslag, synes jeg, at ministeren og regeringen bør revurdere situationen på baggrund af det, jeg har meddelt her.

Jan Petersen (S):

Umiddelbart er det et ganske enkelt forslag, der ikke fylder så meget, men når man tænker nærmere efter, hvad det kan føre til, når det mange steder hen. Jeg skal prøve at koncentrere min ordførertale om det, der er det væsentlige, når jeg lige har sagt et par ting, som også kunne føre til diskussioner.

Det ene er, at det er et spørgsmål, om vi skal forlade en behovsvurdering ved tildeling af offentlige ydelser i den forstand, at hvis mennesker ikke umiddelbart har et behov, som andre i samme situation har, har de ikke på det nuværende grundlag krav på en offentlig ydelse. Men hvis de så nu gør krav på at få en kompensation for det, hvor går vi så hen?

Jeg har studeret de tidligere debatter om samme emne, og dér er nævnt flere gode eksempler. Biblioteker – nogle køber bøger, og andre låner dem. Skal de, der så køber bøgerne, have kompensation fra staten? Det er én type debat, det kan føre til. Den skal jeg ikke bede om at vi får; det er også et spørgsmål, om forretningsordenen giver hjemmel herfor.

Der er også en anden diskussion, og det er selvfølgelig, hvilket fordelingsystem der skal være, når vi skal have uddelt offentlige ydelser. Skal det gå via individet, der så køber en offentlig eller en privat ydelse som en vare? Det er en enorm stor diskussion om, hvilke veje de offentlige ydelser økonomisk set skal kanaliseres ad. Det er også en debat, som det er et spørgsmål om vi kan håndtere på baggrund af så beskedent et forslag, men der er elementer, der kan føre derhen.

Derfor skal jeg nøjes med at koncentrere mig om det mere principielle, som vi vil fremføre om sagen.

Vi kan ikke støtte beslutningsforslaget. Vi mener ikke, det medfører nogen forbedring af det, som er hovedproblemet for børnefamilierne her og nu, nemlig at de ønsker mere tid sammen med deres egne børn. Vi er enige i den måde, ministeren afviste forslaget på, for skal vi have fat i hovedproblemet – mere tid til børn – er vi nødt til at tage det i en rækkefølge, og dér er det ventelisterne til dagtilbudene, der står først for, hvis vi overhovedet skal tilvejebringe en situation, hvor vi kan drøfte en reel valgfrihed.

Hvis dette forslag skulle betyde, at mennesker med børn får større reel valgfrihed, må vi konstatere, at det heller ikke lever op til den intention. Det, der her fremsættes forslag om, er, at kommunerne får større valgfrihed, men ikke nødvendigvis borgeren, og det er nok en central pointe at få frem her, at dette forslag formodentlig ikke engang opfylder de intentioner, som forslagsstillerne har, så selv om jeg gik ind på grundvilkårene for denne debat, ville jeg ikke engang kunne have støttet forslaget.

Vi ønsker derfor i Socialdemokratiet, at på baggrund af de faktiske erfaringer, vi får i disse år med arbejdstid og familieliv – og ikke mindst med forældreorloven – så må vi drøfte, hvordan vi fremover tilrettelægger et mere humant arbejdsliv for børnefamilierne og gerne på en måde, der giver plads til mere fleksible muligheder, sådan som regeringen også ganske beskedent varsler i redegørelsen om børne- og familiepolitikken.

Det er noget, vi har foran os, og jeg synes ikke, det vil være klogt af os at debattere på så beskedent et grundlag som det, de to partier her har fremlagt.

Derfor noterer vi os i Socialdemokratiet de forslag, andre partier og de forskellige grupper, der i øjeblikket er meget aktive i spørgsmålene om arbejdstid og børnefamilier og enkeltpersoner og andet, og vi noterer os, hvad der sker, for det er en meget spændende udvikling, vi er i gang med, og når de noteringer er foregået hos os og formodentlig en række andre steder, når vi også frem til en dag, hvor vi kan sige, at det vil vi så prøve. Men den tid er ikke kommet endnu. Vi ved for lidt om, hvordan arbejdsmarked, familie og i det hele taget